

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Tertia. An Angelus possit alteri in quacunq̄ue distantia loqui?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

Probatur: Quia pro hoc statu non possumus Angelos cognoscere ex propriis principiis secundum propria praedicata, ergo nec possumus eorum activitatem comprehendere, quot & quas intellectiones possint efficere simul.

Probatur secundò: Angeli distinguuntur specie, eorumque virtus activa secundum diversitatem specificam major & minor est, intensior & remissior, sed diversitatem specificam non possumus eorum cognoscere, quia non cognoscimus eorum differentias, ergo nec eorum activitatem.

V. *Potesit unus loqui potius quam alteri.* DICO 4. Angelus potens loqui pluribus, potest etiam uni loqui potius, quam alteri ex illis, licet sint aequaliter praesentes.

Probatur: Unus Angelus loquitur alteri per imperium voluntatis, applicando eadem memoriam suam secundam ad producendam in intellectu audientis cognitionem, ergo pro libitu potest in uno & non in alio per locutionem causare talem cognitionem.

Probatur secundò: Locutio non est sola manifestatio conceptus objectiva, sed actio realis terminata ad auditum formaliter recipientem notitiam, tanquam terminum illius intrinsicum, sed illa actio non est tota naturalis, sed voluntaria, ergo potest causare in uno, & non in alio: Hinc est, quòd si unus Angelus loqueretur pluribus per productionem cognitionis, ut dicebat prima conclusio, tot essent locutiones, quot essent Angeli audientes, distinctae vel confusae, prout ex virtute sua Angelus natus esset eas producere, secundum commensuratam perfectionem.

Dices: Angelus vel loqueretur publicè, vel secretò, neutro modo posset; ergò. Probatur minor: Non secretò, quia supra dixi, in Angelis non esse secreta cordium: Si publicè, ergò Angelus alter audiret, consequenter non posset loqui uni, & non alteri. R. negando mi. quia utroque modo ad invicem loqui possunt, nam, licet non sint in Angelis secreta cordium, & consequenter non possit impedire, quin alter videat, si Deus concurreret, attamen potest alteri loqui, ut unus tantum audiat, & non alter, magna est enim disparitas inter locutionem, & visionem, & auditionem, quod ex superius dictis colligendum relinquo. Sed

VI. Instabis: Si alii Angeli praesentes intelligent ea, quae dicuntur ab alio, vel intelligere possint, si velint, jam illa locutio non erit secreta, sed publica. R. visionem semper futuram publicam, si Deus velit concurrere, non tamen locutionem, quia haec ex voluntate Angeli applicatur uni, & non alteri, unde semper dico, quòd alii praesentes viderent, nego autem, quòd audirent; disparitatem quare ex superioribus. Verùm

Urgebis: Potest unus homo alteri loqui, quin tertius cognoscat & intelligat, ergò etiam debet Angelus aliquid ultra concedi. R. negando conseq. disparitas est, quia homo pro statu isto intelligit dependentem à sensibus,

& idèd nequit locutionem alterius per vocem factam scire, quin prius illius vox ad aures pervenerit suas, unde si loquens modificet vocem suam, quin ad aures alterius perveniat, tunc etiam auditionem & intellectiorem occultabit, non sic autem est in intelligentia Angelorum.

QUAESTIO III.

An Angelus possit alteri in quacunq; distantia loqui?

Sensus quaestionis est primò, an unus Angelus valeat alteri loqui in quacunq; distantia indeterminatè accepta, talem finitè in infinitum? Secundò, an in distantia determinatà? Utròque sensu reddit quaestionem solutu difficilem medium intercedens, quatenus in se non est capax alicujus speciei intelligibilis impressae, vel expressae, sicut aer est medium susceptivum specierum sensibilium. Pro quo

Notandum ex Doctore subtili, quòd actio in medium non praecedat naturaliter actionem in terminum, nisi duplici ex causa; aut quia est ejusdem rationis medium & terminus, & tunc prius naturaliter recipitur in medio, sicut passum propinquius naturaliter prius patitur, quam passum remotius: Aut si est alterius rationis, agens habeat duas formas activas, quarum una naturaliter est prior altera, & secundum illam formam, quae est prior activà, natum est agere in medium, & secundum alteram in terminum. Exemplum primi est, quando Sol illuminat partes medii. Exemplum secundi, quando Sol generat mineram in visceribus terrae, vel vermem in terra, & illuminat medium interpositum, his duobus modis exceptis, dicit Scotus, quòd tunc agens non agat prius in medium, quam in terminum, sed statim in terminum, & sic potest Angelus unus alteri loqui etiam distant. Verùm

DICO I. Non potest unus Angelus alteri loqui indeterminatè, scilicet, finitè in infinitum. Probatur: Quia Sphæra activitatis cujuslibet agentis creati commensuratur quantitati virtutis illius, sed Angelus habet finitam virtutem, ergò. Confirmatur; quia Soli Deo ratione infinitatis suae competit sic agere, ergò nulli creaturae competere potest. Sed

Arguitur in contrà: Ad actionem spirituales merè accidentalis est praesentia localis, ergò potest fieri in quacunq; distantia, cum passum non obsistat, sed potius perfectionem illam appetat, sed locutio inter Angelos est spiritualis, ergò. Confirmatur: Corpora interjacentia non impediunt illam actionem spirituales, quia non transit per illa corpora, ergò. R. dist. ant. praesentia localis est accidentalis, quando terminus actionis non dependet à passu, concedo: Si dependeat, nego ant. tunc enim passum debet esse determinatè praesens intra Sphæram activitatis agentis. Ad confirmationem R. dist. etiam ant. corpora interjacentia non impediunt actionem, ex eo capite, quòd non transeat, concedo, ex alio capite, videlicet, quia passum extra Sphæram activi-

I.

II.

III.

Non potest loqui in quacunq; distantia.

activitatis agentis constituunt, nego ant. & consequentiam.

Dices: Hoc videtur esse contra Scotum, quia in reportatis dicit, quod unus Angelus possit alteri distantiori loqui, & non propinquiori, quia utitur lingua pro non lingua, medio pro non medio, quia memoria est principium locutionis per voluntatem applicata, ergo potest per istam applicationem etiam in infinitum distantiori loqui. **R.** negando consequentiam, quia Scotus loquitur ibi de Angelo distante & propinquo intra sphaeram activitatis loquentis, quae magna est capiens Angelos multos, ex quibus per applicationem poterit distantiori, & non propinquo loqui. Hinc

IV.
Non requiritur contactus localis.

Dico 2. Ut unus Angelus alteri loquatur, non requiritur ullus contactus localis. Hæc est Doctoris sub. 2. d. q. q. 2. §. Ad questionem. Et

Probatur cum eo primò: Quandoque in actione medium non est ejusdem rationis cum termino aequaliter receptivum, & causa agens non habet duplicem formam, per quam agat, quarum una prius naturaliter egrediatur, quam altera, etiam actione diversae rationis, tunc nullo modo præcedit actio in medium, quam in terminum, sed sic est inter Angelos, ergo. **Probatur minor:** Quia medium distans inter Angelos non est natum recipere actionem, quam recipere potest Angelus audiens, cum sit corporale, & intelligere per Arist. est actio incorporea & inorganica; nec etiam habet duplicem formam, per quarum unam prius agat, quam per alteram, ergo.

Probatur secundò: Potest Angelus inferior seipsum intuitivè cognoscere, ergo etiam Angelus superior sic valet eum cognoscere, quia perfectio possibilis inferiori non repugnat superiori, sed Angelus superior potest ab inferiori distare, ergo non requiritur contactus localis.

Probatur tertio: Si Deus non esset, per impossibile, ubique per suam essentiam, & esset tamen omnipotens, tunc essentia non esset præsens visceribus, vel centro terræ, & tamen posset creare aliquid in visceribus, vel centro terræ, sed tunc ageret & produceret aliquid in extremo, absque eo, quod ageret in medium, ergo distantia localis non impedit etiam in Angelis.

Probatur quarto: Sol defæctò causat vermem, vel aliam substantiam generabilem, & corruptibilem, & tamen actione illius rationis, scilicet generationis, non agit in medium, nec actione alterius rationis, nisi quia Sol habet aliam formam activam, scilicet qualitatem, per quam natus est agere prius aliquo modo, quam per suam formam substantialem, sicut alteratio præcedit generationem.

V.
A Deo est præfinita distantia.

Dico 3. A Solo Deo præfinita est determinata distantia, vel ab eo certò scita, in qua unus Angelus potest alteri loqui. Patet ex dictis supra.

QUÆSTIO IV.

Quid sit illuminatio, & quomodo à locutione differat?

Illuminatio locutionis species, de se in pluribus cum ea convenit, sine convenientia tamen, quemadmodum fieri solet in omnibus generibus & speciebus, unde, quæ particularia erunt in hac, & sequentibus questionibus, exanimabo, & inprimis contra Durandum, qui licet in modo, in re negare non audeat, suppono dari illuminationem inter Angelos, quod tam certum esse puto, ac certum est, eos loqui, unde pro prima parte tituli

Dico 1. Illuminatio bene definitur, quod sit locutio de supernaturali vero, in esse secundo perfectiva. Ita ex Doctore sub. in 2. d. q. q. 2. Probatur, quia constat genere & differentia, ergo bene definitur: Probatur ant. *Luxura habet rationem generis; colligiturque illuminationem esse locutionem,* tum ex D. Paulo ad Ephes. 3. dicente: *Mihi omnium sanctorum ministerio data est gratia, illuminare omnes, qui in dispensatio Sacramenti abscondit, à secundo in Deo, id est, mihi data est gratia, annuntiandi & predicandi vobis Evangelium.* Tum ex D. Gregorio lib. 2. Moral. cap. 4. dicente, *Loquitur Dominus ad Sanctos Angelos eo ipso, quod eorum cordibus occulit in visibilia ostendat, quod est dicere, illuminat Deus Angelos.* Per vero supernaturali ostenditur differentia præcipua illuminationis, respectu locutionis, quia hæc est semper de alio quo supernaturali, vel saltem dependente à libera Dei voluntate & dispositione. Dicitur in esse secundo perfectiva; Non quod locutio etiam non sit Angelici intellectus magna perfectio, nam si locutione careret, esset utique valde imperfectus, sed comparativè, quia perficitur modo indebito, est enim illuminatio deus, quæ Deus liberaliter creaturis & Angelis de Theauris suis communicat, quæque connaturaliter non cognoscunt, unde magis perficit intellectum, quam illa, quæ connaturaliter cognoscere potest, sed in contraria

Arguitur: Diffinitio assignata non distinguit illuminationem à locutione, ergo non est bona. Probatur ant. locutio enim est perfectiva intellectus Angelici, ergo. **R.** negando ant. cujus probationem distinguo, locutio est etiam perfectiva, secundum quod, & per accidens, concedo ant. simpliciter, & quod per antonomasiam, ex eo, quod faciat modo indebito naturæ, nego ant. & cons.

Instatur: Illud obiectum, quod illuminationem à locutione distinguit, est valde obscurum & ambiguum, ergo non potest simpliciter dici perficere intellectum. Probatur ant. quia dicitur à Scoto *excellens*, & tamen quanta sit excellentia, non explicat; si dicitur explicari per tò *intellectum perfectiva*, est incontra, quod, cum Angelus secreta sui cordis alteri revelat, illum non illuminet, & tamen eorum intellectum verè perficit: Et si dicatur iterum illuminationem magis perficere; illud non subsistit, quia majus vel minus intra eandem speciem eam non variat, nec facile assignari potest.